

Dosarul nr. 3ra-427/21

Prima instanță: Curtea de Apel Chișinău – M. Guzun, A. Bostan, G. Dașchevici

ÎNCHEIERE

07 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de către Lilia Vasilevici,
în cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de către
Lilia Vasilevici împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la
contestarea actului administrativ,

împotriva hotărârii din 30 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin
care s-a respins acțiunea depusă de către Lilia Vasilevici,

constată:

La 26 mai 2020, Lilia Vasilevici a depus acțiune în contencios administrativ,
completată prin cererile din 09 iulie 2020 și 04 septembrie 2020, împotriva
Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului
administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că din anul 1984 a lucrat în organele
judiciare, în anul 1996 fiind numită în funcția de judecător la Judecătoria
mun. Chișinău, sectorul Centru, iar în perioada anilor 2002-2006 a deținut funcția
de președinte al instanței.

Prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 1572 din 15 mai 2015 a
fost eliberată din funcția de judecător, pentru comiterea unei abateri disciplinare.

Reclamanta a menționat că eliberarea sa din funcție a fost precedată de un
scandal mediatic, prin care a fost discreditată ca judecător, fiind învinuită de către
procurorul mun. Chișinău, Ivan Diacov, de corupere și emiterea actelor judiciare
ilegale.

Lilia Vasilevici a relatat că atacul mediatic organizat de Ivan Diacov, aflat în
exercițiul funcției de procuror al mun. Chișinău, a început în anul 2013, dar
consecințele acestuia continuă și în prezent.

De asemenea, reclamanta a notat că membrii Consiliului Superior al
Magistraturii, Teo Cîrnaț și Victor Micu, au susținut activ și public campania de
discreditare a sa ca judecător, iar prin acest fapt procurorul mun. Chișinău, Ivan
Diacov, și-a atins scopul ca societatea să se convingă public că declarațiile
procurorului-șef sunt veridice.

Reclamanta a susținut că presiunea insinuărilor false, amenințărilor procurorului cu intentarea dosarelor penale și susținerea publică a procurorului de către Consiliul Superior al Magistraturii au fost mai rezultative decât efortul său de a se apăra în spațiul cu instrumente legale și juridice, care nu a dat niciun efect, iar reputația sa „reproșabilă” și „controversată” menținându-se până în prezent, fapt ce îi afectează grav calitatea vieții.

Astfel, la 31 martie 2020, s-a adresat Consiliului Superior al Magistraturii cu solicitarea emiterii actului administrativ individual, prin care să fie recunoscută încălcarea drepturilor sale fundamentale prevăzute de art. 21, 28 și 43 din Constituția Republicii Moldova, art. 6 § 2, art. 8 § 1 și 2 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, adică dreptul la respectarea prezumției nevinovăției, dreptul la viața privată și de familie, dreptul la libertatea muncii și pensia specială; recunoașterea încălcării dreptului la independența individuală a judecătorului prin presiunea, amenințarea și intervenția directă din partea Consiliului Superior al Magistraturii, cu emiterea unui act administrativ în acest sens; compensarea prejudiciului suportat în sumă de 1 208 462 de lei, compusă din salariul judecătorului care nu l-a primit pentru perioada 14 octombrie 2014 – 31 martie 2020.

Deși, conform avizului de recepție a corespondenței, Consiliul Superior al Magistraturii a recepționat petiția la 13 aprilie 2020, autoritatea publică a încălcat termenul legal de examinare de 30 de zile, deoarece Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a soluționat-o în fond abia la 07 iulie 2020, iar prin hotărârea nr. 177/16 a respins-o.

Reclamanta a considerat hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 177/16 din 07 iulie 2020 ca fiind ilegală și pasibilă anulării, invocând în acest sens că pretextul pentru declanșarea scandalului mediatic cu învinuiri false a servit *inter alia* sentința pronunțată în dosarul penal de învinuire a lui Vitalie Ciornîi.

Așa, reclamanta a învederat că, prin sentința din 01 august 2013, l-a recunoscut vinovat le Vitalie Ciornîi de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 217¹ alin. (4) lit. d) și art. 79 din Codul penal, aplicându-i o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu privarea de dreptul de a exercita o activitate legată de circulația substanțelor narcotice pe un termen de 5 ani, cu includerea în termenul executării pedepsei a perioadei aflării sub arest preventiv de la 12 noiembrie 2012 până la 01 august 2013.

Totodată, conform art. 90 din Codul penal, executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 4 ani.

Deopotrivă, reclamanta a indicat că, deoarece legislația nu permitea aplicarea la caz a prevederilor art. 90 din Codul penal, sentința sa a fost anulată de către instanțele ierarhic superioare, care i-au aplicat lui Vitalie Ciornîi pedeapsă cu închisoare pe un termen de 7 ani.

Astfel, procurorul mun. Chișinău, Ivan Diacov, a declanșat un scandal mediatic cu învinuiri false, învinuind public judecătorul Lilia Vasilevici că a fost coruptă pe cazul lui Vitalie Ciornîi și a emis un șir de sentințe ilegale: pe cazurile Pasat, Șarban, Urechean, Becciev și alții.

La fel, procurorul mun. Chișinău, Ivan Diacov, a adus publicului o altă versiune a dosarului penal de învinuire a lui Vitalie Ciornîi, denaturând faptele reale și, prin intermediul mass-media, a comunicat publicului larg că judecătorul

Lilia Vasilevici contra mitei de 30-40 mii de euro (în alte cazuri numea suma de 50-60 mii de euro) a condamnat ilegal capul grupării de traficanți de droguri, recidivist, care comercializa heroină în volum de 1,5 kg.

Ca să fie și mai convingător, postul de televiziune Jurnal TV a difuzat pe canalul televizat și pe internet filmulețul intitulat „tone de heroină” „ridicate la Vitalie Ciornîi”. Deși, pe acest dosar procurorul nici nu a prezentat în ședința de judecată corpul delict – 1,5 kg de marihuană.

Succesiv, reclamanta a menționat că aplicarea eronată a art. 90 din Codul penal în cazuri similare a fost frecventă, iar practica disciplinară nu avea și nu cunoștea cazuri de tragere a judecătorilor la răspunderea disciplinară cu aplicarea sancțiunilor disciplinare. Respectiv, Consiliul Superior al Magistraturii, prin hotărârea nr. 634/20 din 15 iulie 2014, a luat act de Nota informativă a Inspecției Judiciare pe marginea sesizării procurorului Ivan Diacov.

Din acest considerent, procurorul mun. Chișinău, Ivan Diacov a continuat presiunea publicului și condamnarea mediatică a devenit mai agresivă, solicitând concedierea judecătorului Lilia Vasilevici.

Drept exemplu, reclamanta a reiterat articolele publicate în mass-media:

1. „Procurorul capitalei tună și fulgeră! Ion Diacov cere sancționarea adjunctului său, dar și a unui magistrat de la Judecătoria Centru” (<https://publika.md/procurorul-capitalei-tuna-si-fulgera-ion-diacov-cere-sanctionarea-adiunctului-sau-dar-si-a-unui-magistrat-de-la-judecatoria-centru-1985591>”), Publika TV, 26 iunie 2014;

2. „Justiție „drogată”. Ziarul de gardă, articolul din 23 octombrie 2014. În această publicație procurorul mun. Chișinău, Ivan Diacov, a relatat că după declarațiile sale, lucrurile nu s-au prea mișcat din loc. „Nu am simțit nicio reacție. Pe cazul Vasilevici, pe care am insistat și insist că este vorba despre o infrafracțiune, conform art. 307 din Codul penal (Pronunțarea unei sentințe, decizii, încheieri sau hotărâri contrare legii, n.r.), nu s-a luat nicio hotărâre. Se vorbește că va fi sancționată disciplinar. Nu înțeleg cum, or, în privința ei există componente de infrafracțiune. Pedepsa disciplinară e o sfidare a societății, pentru că de la 01 august 2013, când era emisă sentința, a trecut mai bine de un an și e o „ficție” să pedepsești disciplinar justițiarul. E incorect juridic. Profesorul Cîrnaț (cel care a intentat procedura disciplinară, n.r.), dacă e doctor în științe juridice, trebuie să-și dea seama că art. 307, dacă nu se aplică în cazul Vasilevici, nu știu în care cazuri mai poate fi aplicat”, (<https://zdg.md/editia-print/investigatii/iustitie-drogata>);

3. „Procurorul Ion Diacov Atacă magistrații: „Sistemul judecătoresc din Moldova acoperă criminalii” VIDEO” publicat la 22 septembrie 2014 pe site-ul „www.realitatea.md”;

4. „Procurorul municipiului Chișinău declară Război magistraților de la Judecătoria Centru” (<https://ziarulnational.md/procurorul-municipiului-chisinau-declara-razboi-magistratilor-de-la-judecatoria-centru/>);

5. „Se pare că justiția din Moldova are la baza laitmotivul baladei populare „Mănăstirea Argeșului”” (https://canal3.md/ro/se-pare-ca-iustitia-din-moldova-are-la-baza-laitmotivul-baladei-populare-manastirea-argesului_271.html);

6. „Judecătoare acuzată de luare de mită”, articol publicat la 29 octombrie 2014 (<https://point.md/ru/novosti/proisshestviya/iudecatoare-acuzata-de-luare-de-mita>);

7. „Reforma, despre care se vorbește atâta, se va face de la sine dacă cei care au încălcat grav legea vor fi băgați la pușcărie sau fugăriți din organele de anchetă”, interviul procurorului mun. Chișinău, Ivan Diacov, acordat Asociației Presei Independente, publicat la 29 noiembrie 2014 ([http:// moldovacurata.md](http://moldovacurata.md));

8. „Vasilevici riscă să fie demisă pentru luare de”, articol publicat pe portalurile Crime și 24.md (<http://crime.24.md/2015/01/31/vasilevici-risca-sa-fie-demisa-pentru-luare-de-mita/>);

9. „Vasilevici riscă să fie demisă”; articol publicat la 30 ianuarie 2015 (<http://cms4.iurnaltv.md/ro/news/2015/1/30/vasilevici-risca-sa-fie-demisa-10093672/publicația>) și (<http://cms4.iurnaltv.md/ro/arch/2015/1/30/>);

10. Interviul video acordat de Ivan Diacov în cadrul emisiunii „ПАНОМИ”, realizată de Viorel Pahomi la 19 ianuarie 2015 (www.realitatea.md/emisiuni/pahomi.html/31666);

11. „Procurorul capitalei acuză un magistrat de protejarea unui traficant de droguri”, [https://noi.md/news id/42965](https://noi.md/news/id/42965);

12. „Дьяков призвал выпустить Григорчука и Амерберга и уволить Василевич”, publicația din 19 ianuarie 2015 în Cotidianul „Молдавские ведомости” (<http://vedomosti.md/news/dvakov-prizval-vypustit-grigorchuka-s-amerbergom-i-uvolit-va/index.html>);

13. Conferința de presă din 27 februarie 2018 organizată de ex-procurorul mun. Chișinău, Ivan Diacov, cu tema „După procurori, și un judecător descalificat își cerșește în instanță „onoarea și demnitatea”. Doi ani de hărțuială judecătorească pentru critica în adresa corupților. Atac la mass-media”, transmisă live de Agenția de presă IPN (<https://ipn.md/ro>) și (<https://privesc.eu/arhiva/80188>);

14. Conferința de presă organizată de Ivan Diacov la 06 martie 2018 înainte de a fi pronunțată hotărârea judecătorească în cazul Vasilevici vs Diacov cu privire la apărarea cinstei și demnității;

15. Conferința de presă din 06 martie 2018 organizată de ex-procurorul mun. Chișinău, Ivan Diacov, cu tema „Despre cererea prealabilă a fostei judecătoare Lilia Vasilevici, care solicită dezmințirea informației făcută publică în conferința de presă din 27 februarie 2018, în lumina prevederilor Legii nr. 64 cu privire la libertatea de exprimare” (<https://privesc.eu/arhiva/80262/>);

16. Conferința de presă organizată de ex-procurorul mun. Chișinău, Ivan Diacov, cu tema „La cererea prealabilă a fostei judecătoare Lilia Vasilevici de dezmințirea falsurilor”, în cadrul căreia Ivan Diacov a afirmat repetat că declarațiile făcute la 27 februarie 2018 sunt veridice, solicitând intentarea dosarelor penale în privința acesteia;

17. „Ivan Diacov vorbește despre o fostă judecătoare care îi cere prejudicii materiale în valoare de peste 200 de mii de lei”: „Solicit procurorului general să primească declarația mea ca plângere pe numele doamnei Vasilevici, care prevede până la 15 ani de închisoare. Pe numele ei trebuie intentat trei procese verbale și, de asemenea, de tras la răspundere procurorii ce au investigat aceste procese”, articol publicat la 06 martie 2018 pe purtatul „<https://unimedia.info>”.

Reclamanta a remarcat că, la 02 septembrie 2014, membrul Consiliului Superior al Magistraturii, Tudor Cîrnaț, care a intentat dosarul disciplinar în privința sa, a învinuit-o public în sursele de informare în masă în acte de corupție, insistând în eliberarea din funcția de judecător și intentarea dosarului penal.

La fel, cotidianul „Timpul”, în publicația „Justiția drogurilor în Republica Moldova” din 06 octombrie 2014, a menționat că „Teo Cîrnaț, membrul Consiliului care a intentat pe cazul respectiv o procedură disciplinară, dă asigurări că va insista ca Vasilevici să fie eliberată din funcție. Dar cazul dnei Vasilevici și altele similare trebuie să fie mediatizate în stînga și în dreapta, pentru a preveni corupția din sistemul judecătoresc și infracțiunile legate de droguri, care pun în pericol sănătatea civilizației viitoare și întregirea familiei. Dl Diacov a avut perfectă dreptate și trebuie să fie o lecție pentru alți judecători. Cei care săvârșesc asemenea abateri, ca dna Vasilevici, trebuie excluși din sistemul judecătoresc. Eu am intentat procedura disciplinară în privința ei și voi cere ca să-i fie aplicată sancțiunea cea mai aspră – eliberarea din funcție. Mă bucur că avem procurori care acționează independent. Dacă va fi ruptă casta dintre procurori și judecători, va apărea principiul meritocrației și al concurenței loiale”.

La fel, Președintele Consiliului Superior al Magistraturii, Victor Micu a declarat că „... ce ține de Lilia Vasilevici, ar putea fi luate măsuri foarte drastice. Le-am spus colegilor mei că, dacă încep o investigație, să o ducă până la capăt” (<https://timpul.md/articol/justitia-drogurilor-in-r--moldova-64385.html>).

Deopotrivă, în articolul „Justiție drogată”, publicat de Ziarul de gardă la 23 octombrie 2014, s-a menționat că „... Nu avem nevoie de asemenea magistrați. Teo Cîrnaț, membrul Consiliului Superior al Magistraturii, care a inițiat procedura disciplinară în privința judecătoarei Vasilevici, ne-a spus că aceasta ar urma să fie dezbătută în cadrul Colegiului Disciplinar vineri, 24 octombrie. Cu câr, cu mâr, am fost cel care a pornit procedura disciplinară. Am văzut încălcarea. Doar Procuratura Anticorupție poate iniția urmărirea penală. Eu doar asta puteam să fac, să inițiez o procedură disciplinară, deși cred și eu că e ceva penal. Am inițiat procedura disciplinară încă vara, dar la Colegiul Disciplinar se tot tergiversează examinarea ei. Da, un judecător poate fi pedepsit doar după un an de la emiterea hotărârii ilegale. Pe acest caz, hotărârea Curții Supreme de Justiție, definitivă, e din vara anului 2014. De aici survine termenul de un an. Nu am probe că cineva încearcă s-o protejeze pe magistrată, dar, din moment ce examinarea procedurii disciplinare s-a amânat de două ori, îmi pun și eu unele întrebări. Dacă am avea situații concrete, când procurorii vor avea probe și vor ataca judecătorii care favorizează unele persoane, atunci vom reuși să stărpim corupția. Îmi pare rău că dl Diacov a reacționat cam târziu. Eu voi insista ca această judecătoare să fie eliminată din sistem. Nu avem nevoie de asemenea magistrați” ”<https://zdg.md/editia-print/investigatii/justitie-drogata>).

Reclamanta a considerat că membrul Consiliului Superior al Magistraturii, Teo Cîrnaț, învinuind-o public că este coruptă, a încălcat principiul fundamental „prezumția de nevinovăție”.

Astfel, Consiliul Superior al Magistraturii nu a observat că prin informația publicată este încălcat principiul prezumției nevinovăției, care este garantat de Constituția Republicii Moldova, Convenția Europeană pentru Drepturile Omului.

Totodată, în lipsa unui dosar penal sau a unei anchete penale, Consiliul Superior al Magistraturii a tolerat învinuirile publice făcute chiar de membrii săi.

În opinia reclamantei, Consiliul Superior al Magistraturii, fiind organul care asigură independența judecătorilor, nu doar că a susținut acțiunile procurorului mun. Chișinău, Ivan Diacov, de încălcare a dreptului său la prezumția nevinovăției, dar prin lipsa unei reacții adecvate la declarațiile publice făcute de

membrii Teo Cîrnaț și Victor Micu a confirmat „veridicitatea” declarațiilor procurorului mun. Chișinău, Ivan Diacov.

Prin aceste acțiuni a fost formată opinia publică eronată, precum că judecătorul Lilia Vasilevici ar fi coruptă și a eliberat capul mafiei de heroină.

Mai mult ca atât, membrii Consiliului Superior al Magistraturii – Teo Cîrnaț, raportorul cazului disciplinar și Victor Micu, președintele Consiliului, care public și-au expus părerea asupra acestui caz, au participat activ la ședința Consiliului Superior al Magistraturii din 03 martie 2015, în care a fost adoptată hotărârea despre concedierea sa din funcția de judecător.

La fel, reclamanta a notat că la examinarea acestei chestiuni nu și-a declarat abținere nici Procurorul general, care la acel moment era membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii cu drept de vot, fiind totodată șef și coleg de serviciu al procurorului mun. Chișinău, Ivan Diacov.

Reclamanta a considerat că Consiliul Superior al Magistraturii nu a demonstrat nicio reacție la amestecul grav al autorității publice în activitatea judecătorului, nu s-a văzut nici „îngrijorarea” pentru încălcarea prezumției nevinovăției și independenței judecătorului.

Așa, în opinia Liliei Vasilevici, concedierea sa din funcția de judecător a avut loc la insistența procurorului mun. Chișinău, cu susținerea din partea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii: Procurorul general Corneliu Gurin, Teo Cîrnaț și Victor Micu.

Reclamanta a notat că acest caz disciplinar este fără precedent și în cererea sa de revizuire a hotărârii CSM de eliberare din funcție a făcut trimitere la zeci de cazuri din anii 2011 – 2017 în care judecătorii din Republica Moldova au comis aceiași eroare, dar nu au fost trași la răspundere disciplinară și niciunul nu a fost eliberat din funcție.

Lilia Vasilevici a invocat că începând cu anul 2013 i se încălcă prezumția nevinovăției, dreptul la respectarea vieții private și de familie, prin neadmiterea amestecului unei autorități publice în exercitarea acestui drept, dreptul la libera alegere a muncii, iar consecințele încălcării acestor drepturi au un caracter durabil, deoarece din cauza reputației „reproșabile” până în prezent nu-și poate realiza dreptul la muncă, deoarece la angajare nu întrunește condiția deținerii unei reputații ireproșabile. Aceste încălcări îi afectează calitatea vieții, fiind în imposibilitate de a-și realiza dreptul la libertatea muncii conform profesiei alese, precum și nu poate beneficia de pensia specială ca judecător, care a activat în funcție 19 ani.

Deopotrivă, amestecul autorității publice în viața sa i-a adus suferințe psihice de un caracter constant, practic ireparabil. Defăimarea reputației nu a fost la un nivel local, național, dar internațional, deoarece declarațiile membrilor Consiliului Superior al Magistraturii au fost plasate pe internet.

În urma acțiunilor Consiliului Superior al Magistraturii, care nu doar a tolerat atacurile fără precedent a reprezentantului procuraturii, dar activ au participat la această campanie murdară de denigrare a judecătorului, la 14 octombrie 2014, reclamanta a fost nevoită să suspende activitatea de judecător, prin acordarea concediului fără plată pentru îngrijirea copilului minor.

Opinia societății, altor membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, judecătorilor, care au examinat cauza disciplinară a acesteia, a fost prejudecată de declarațiile false a procurorului și membrilor Consiliului Superior al

Magistraturii, precum că este coruptă, iar prin Decretul Președintelui Republicii Moldova din 15 mai 2015 a fost eliberată din funcția de judecător.

Reclamanta a relatat că din cauza că a fost demisă din funcția de judecător, a fost nevoită să se angajeze la serviciu ocazional, contra unui salariu mizer, dar din 11 septembrie 2017 nu este angajată în câmpul muncii și nu are o sursă de existență stabilă, deși are la întreținerea sa un copil minor – fiul Maximilian Caisîn, născut la 09 august 2009.

La fel, din cauza comportamentului ex-procurorului Ivan Diacov și a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, i-a fost respinsă cerere de a accede în funcția de avocat, circumstanță care de asemenea a lipsit-o de o sursă de existență.

Având în vedere că din 14 octombrie 2014, din cauza comportamentului procurorului-șef, a rămas fără salariul de judecător, reclamanta a considerat că urmează a fi despăgubită material sub formă de salariu ratat pentru perioada din 14 octombrie 2014 până în prezent, ce constituie 1 253 262 de lei și să i se repare prejudiciul moral pentru suferințele psihice suportate, care-l apreciază la suma de 500 000 de lei.

De asemenea, reclamanta a considerat că autoritatea publică, neîntemeiat prin hotărârea CSM nr. 177/16 din 07 iulie 2020 a respins petiția sa ca fiind inadmisibilă, or, Codul administrativ nu prevede examinarea admisibilității petiției.

Consiliul Superior al Magistraturii nu a indicat în hotărârea nr. 177/16 din 07 iulie 2020 careva temeuri de sancționare prin neexaminarea petiției.

Respectiv, Consiliul Superior al Magistraturii în mod voluntar, arbitrar și în lipsa temeiurilor legale a respins petiția ca inadmisibilă.

Motivarea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 177/16 din 07 iulie 2020 conține trei soluții pentru petiția Liliei Vasilevici: respingerea ca inadmisibilă (pag. 2 §8), declinarea competenței în favoarea instanței de judecată (pag. 3 §§11-12, pag. 4) și respingerea ca neîntemeiată (pag.6 §§1 și 3).

Reclamanta a menționat că autoritatea publică nu și-a argumentat în nici un fel concluziile referitor la soluția de respingere a petiției ca inadmisibilă, Consiliul Superior al Magistraturii nu a făcut trimitere la normele legale din Codul administrativ care ar reglementa această opțiune.

Legislatorul a prevăzut în Codul administrativ că petiția poate să nu fie examinată numai în cazul în care este anonimă sau fără indicarea adresei poștale, dacă conține un limbaj necenzurat sau ofensator, conține amenințări și în caz dacă conține neajunsurile prevăzute de art. 72 alin. (3), 75 alin. (1) lit. c)-e).

La fel, reclamanta a considerat că autoritatea publică eronat a tras concluzia referitor la declinarea competenței în favoarea instanțelor de judecată, or, Consiliul Superior al Magistraturii are o practică bogată în apărarea dreptului la independența individuală a judecătorilor, încălcată prin presiunea, amenințarea și intervenția directă din partea mass-media, organelor procuraturii etc., și anume hotărârile CSM nr. 134/10 din 26 mai 2020, nr. 110/9 din 12.05.2020, nr. 95/9 din 12 mai 2020, nr. 413/31 din 10 decembrie 2019, nr. 414/31 din 10 decembrie 2019, nr. 344/20 din 19 septembrie 2019, nr. 322/19 din 06 august 2019, nr. 305/18 din 30 iulie 2019, nr. 304/18 fin 30 iulie 2019.

Astfel, Consiliul Superior al Magistraturii tratează diferit două stări de fapt identice. În cazul în care autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar

într-un anumit mod, ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod și în alte cazuri similare. La caz, însă, Consiliul Superior al Magistraturii a demonstrat o poziție selectivă, cu standarde duble.

Mai mult ca atât, în hotărârea nr. 177/16 din 07 iulie 2020, Consiliul Superior al Magistraturii a menționat că respinge ca neîntemeiată petiția Lilie Vasilevici, deși, în partea motivată a hotărârii în repetate rânduri Consiliul a menționat că nu este competent să examineze petiția, din motiv că această competență aparține instanței de judecată.

Reclamanta a invocat că, la caz, Consiliul Superior al Magistraturii, referindu-se la art. 209 și art. 206 din Codul administrativ, a substituit instanța de judecată și s-a expus asupra imprescriptibilității acțiunii.

Deopotrivă, Consiliul Superior al Magistraturii, constatând că este incompetent să examineze cerințele formulate de către Lilia Vasilevici în petiție, a notat că „... pentru restabilirea situației anterioare încălcării dreptului, este necesar a stabili dacă reclamantul dispune de dreptul, apărarea căruia o solicită” (pag. 5, §5).

În acest sens reclamanta a reiterat că ea nu a solicitat „restabilirea situației anterioare”, ci recunoașterea încălcării prezumției nevinovăției în privința sa și a dreptului la independența judecătorului.

În opinia reclamantei, prin această constatare, Consiliul Superior al Magistraturii obligă instanța de judecată să stabilească dacă Lilia Vasilevici dispune de dreptul la prezumția nevinovăției și la independența judecătorului.

La fel, Consiliul Superior al Magistraturii în mod eronat și-a motivat hotărârea prin actele sale anterioare și cele judiciare ce țin de procedura disciplinară. Or, obiectul prezentei petiții ține de declarațiile membrilor Consiliului Superior al Magistraturii Teo Cîrnaț și Victor Micu, precum și ale ex-procurorului Ivan Diacov, care au atentat la dreptul său fundamental la prezumția nevinovăției și dreptul la independența judecătorului.

Astfel, Consiliul Superior al Magistraturii a confundat obiectul petiției – recunoașterea încălcării dreptului la prezumția nevinovăției și dreptului la independența judecătorului, cu consecințele încălcării acestor drepturi – cazul disciplinar și sancționarea prin eliberarea din funcție.

Succesiv, reclamanta a considerat că la examinarea petiției au fost încălcate dispozițiile art. 59 și 77 din Codul administrativ, deoarece efectuarea procedurii administrative inițiate în baza petiției sale a fost repartizată membrului Consiliului Superior al Magistraturii – Dorel Musteață, iar raportorul în Plen la 07 iulie 2020 a fost alt membru Elena Belei, deși acest fapt este interzis prin dispoziția art. 77 din Codul administrativ.

La 03 august 2020, Lilia Vasilevici a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii să fie informată despre temeiurile pentru revocarea membrului Dorel Musteață și intervenirea în procedura administrativă a membrului CSM E. Belei, însă, nu a primit răspuns la această cerere.

Reclamanta Lilia Vasilevici a solicitat prin cererea de chemare în judecată, cu concretizările ulterioare:

- anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 177/16 din 07 iulie 2020;

- recunoașterea încălcării drepturilor sale fundamentale, prevăzute de art. 21, 28 și 43 din Constituția Republicii Moldova, art. 6 §2, art. 8 §§1 și 2 din

Convenția Europeană pentru Drepturile Omului – dreptul la respectarea prezumției nevinovăției, dreptul la viața privată și de familie, dreptul la libertatea muncii și pensia specială;

- obligarea Consiliului Superior al Magistraturii să emită un act administrativ prin care să recunoască încălcarea de către Consiliul Superior al Magistraturii a dreptului la independența individuală a judecătorului Lilia Vasilevici, manifestat prin presiune, amenințare și intervenție directă;

- compensarea prejudiciului material în sumă de 1 253 362 de lei, compus din sumele salariului judecătorului pentru perioada 14 octombrie 2014 – 14 iulie 2020;

- compensarea prejudiciului moral în sumă de 500 000 de lei;

- compensarea prejudiciului material compus din sumele salariului judecătorului, până la data examinării cazului în fond (vol. I, f.d. 91-94).

Prin încheierea din 30 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a declarat inadmisibilă acțiunea depusă de Lilia Vasilevici în partea pretențiilor privind compensarea prejudiciului material suportat, în mărime de 1 253 362 de lei, compus din sumele salariului judecătorului pentru perioada din 14 octombrie 2014 până la 14 iulie 2020 și despăgubirea pentru prejudiciul moral – 500 000 de lei (f.d. 162).

Prin hotărârea din 30 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins ca neîntemeiată acțiunea depusă de către Lilia Vasilevici (vol. I, f.d. 163).

În consolidarea soluției prima instanță a reținut că Consiliul Superior al Magistraturii corect a stabilit inadmisibilitatea petiției Liliei Vasilevici din 13 aprilie 2020, or, cerințele ex-judecătorului Lilia Vasilevici de a recunoaște încălcările drepturilor fundamentale poate fi adresată instanței de judecată, care poate să confirme existența sau lipsa dreptului contestat. Pentru restabilirea situației anterioare încălcării dreptului, este necesar a stabili dacă reclamanta dispune de dreptul, apărarea căruia o solicită.

Cu atât mai mult că, la 31 martie 2020, ex-judecătorul Lilia Vasilevici s-a adresat Curții de Apel Chișinău cu acțiune în contencios administrativ, prin care a formulat aceleași solicitări ca și în cererea adresată Consiliului Superior al Magistraturii.

La fel, prima instanță a constatat că autoritatea publică pârâtă corect a stabilit că nu sunt acceptabile spre examinare nici pretențiile formulate de Lilia Vasilevici privind recunoașterea încălcării dreptului la independența individuală a judecătorului prin presiunea, amenințarea și intervenția directă din partea Consiliului Superior al Magistraturii, or, aceste cerințe rezidă din acte administrative emise anterior de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii cu referire la abaterea disciplinară comisă de către judecătorul Lilia Vasilevici, cât și din declarațiile făcute public de către unii ex-membrii ai Consiliului Superior al Magistraturii pe marginea acestor hotărâri.

Curtea de Apel Chișinău a remarcat că aceste circumstanțe au anterior obiectul examinării în cadrul instanțelor de judecată, iar reexaminarea a devenit irevocabilă din moment ce instanțele judecătorești deja le-au dat o apreciere definitivă, în caz contrar apare riscul încălcării principiului securității raporturilor juridice.

De asemenea, prima instanță a apreciat ca nefondat argumentul reclamantei, precum că Codul administrativ nu prevede examinarea admisibilității petiției,

deoarece o astfel de procedură este aplicabilă pentru acțiunile în contencios administrativ. Or, dezacordul reclamantei cu formularea actului administrativ individual contestat nu poate servi ca temei de anulare a acestui act.

Instanța inferioară nu a acceptat argumentul reclamantei, precum că motivarea actului administrativ ar conține trei soluții: respingerea ca inadmisibilă, declinarea competenței în favoarea instanței de judecată și respingerea petiției ca neîntemeiată. Or, din conținutul hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 177/16 din 07 iulie 2020 reiese clar soluția adoptată, iar hotărârea nu cuprinde anumite dispoziții contradictorii sau soluții diferite, dispozitivul indicând cert că cererea ex-judecătorului Lilia Vasilevici referitor la recunoașterea încălcării drepturilor și repararea integrală a prejudiciului material, se respinge ca inadmisibilă.

Totodată, din hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 177/16 din 07 iulie 2020 rezultă clar și motivele care au stat la baza adoptării unei atare soluții, precum și normele legale aplicabile, constatările expuse fiind certe, exprese și clare, prin urmare nu lasă loc interpretărilor.

Curtea de Apel Chișinău a apreciat ca neîntemeiat argumentul reclamantei cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 59 și 77 din Codul administrativ, or, Legea specială nu interzice schimbarea membrului raportor la o anumită chestiune, cu atât mai mult că membrul Dorel Musteață s-a aflat în concediu anual de odihnă.

La fel, prima instanță a considerat neîntemeiat și argumentul reclamantei, precum că autoritatea publică a încălcat termenul legal de 30 de zile de examinare a petiției, deoarece conform art. 60 alin. (5) din Codul administrativ, procedura administrativă de complexitate deosebită poate fi examinată într-un termen ce nu va depăși 90 de zile.

Deopotrivă, la caz, urmează a se ține cont că prin Hotărârea Parlamentului nr. 55 din 17 martie 2020 a fost declarată stare de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova pe perioada 17 martie – 15 mai 2020, iar prin prisma pct. 1 din Anexa la Dispoziția nr. 1 din 18 martie 2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale, pe durata stării de urgență termenele de prescripție și termenele de decădere de orice fel nu încep să curgă, iar dacă au început să curgă, se suspendă pe toată durata stării de urgență instituite prin Hotărârea Parlamentului nr. 55 din 17 martie 2020.

La 08 decembrie 2020, Lilia Vasilevici a depus recursuri împotriva încheierii și hotărârii din 30 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău (vol. I, f.d. 184, 185, 186, 187).

La 02 februarie 2020, Lilia Vasilevici a depus la Curtea Supremă de Justiție, prin intermediul oficiului poștal, motivarea recursului împotriva încheierii și hotărârii din 30 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău (vol. I, f.d. 194-201).

În motivarea recursului, în esență, a invocat că instanța de judecată s-a solidarizat cu poziția Consiliului Superior al Magistraturii.

De asemenea, prima instanță a ignorat și nu a aplicat prevederile art. 199, art. 201 și art. 219 din Codul administrativ, care optează pentru asigurarea protecției efective a drepturilor participanților la proces. Cu atât mai mult că jurisprudența dispune de o practică bogată a aplicării prevederilor art. 199 și 201.

Recurenta a considerat că instanța de fond neîntemeiat s-a axat doar pe prevederile Convenției Europene pentru Drepturile Omului, atunci când în

acțiune s-a invocat încălcarea drepturilor fundamentale care sunt prevăzute clar în legislația națională, inclusiv în Constituția Republicii Moldova, Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, Legea cu privire la statutul judecătorului, etc.

La fel, prima instanță eronat a ajuns la concluzia că pretențiile din prezenta acțiune deja au fost obiectul examinării, inclusiv judiciare, or, anterior nu a fost depusă nicio acțiune care să conțină aceleași pretenții ca și prezenta cauză, iar acțiunea în contencios administrativ depusă la 02 martie 2020 este înaintată împotriva Procuraturii Generale, Consiliului Superior al Procurorilor și Ministerului Justiției, fiind în procedura Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani. Respectiv, acea cauză are alți participanți la proces decât prezentul litigiu, este întemeiată pe alte circumstanțe de fapt, iar asupra fondului nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

Prin urmare, instanța inferioară greșit a ajuns la concluzia că pretențiile înaintate prin prezenta acțiune nu mai pot constitui obiectul altei proceduri administrative, deoarece se încalcă principiului securității raporturilor juridice.

Recurenta Lilia Vasilevici a solicitat prin cererea de recurs casarea integrală a deciziei din 30 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău și emiterea unei decizii noi, prin care să fie admisă integral acțiunea.

La 11 februarie 2021, Curtea Supremă de Justiție a notificat intimatului Consiliul Superior al Magistraturii recursul motivat depus de Lilia Vasilevici împotriva deciziei din 30 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, explicându-i dreptul de a depune referință. Însă, până la examinarea admisibilității recursului, intimatul nu a făcut uz de dreptul său procedural și nu a depus referință în care să-și expună poziția procesuală pe marginea criticilor formulate în recurs.

Prin decizia din 10 martie 2021 a Curții Supreme de Justiție s-a respins recursul depus de către Lilia Vasilevici și s-a menținut încheierea din 30 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău (vol. I, f.d. 230-236).

Conform articolul 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată la 30 noiembrie 2020. La 08 decembrie 2020, Lilia Vasilevici a depus recurs nemotivat. Conform avizului de recepție a corespondenței DS8000862904AS hotărârea motivată din 30 noiembrie 2020 a fost notificată recurentei la 20 ianuarie 2021 (vol. I, f.d. 189). Motivarea recursului a fost depusă prin poștă la 02 februarie 2021 (vol. I, f.d. 202).

În atare circumstanțe, completul ajunge la concluzia că recurenta s-a conformat prevederilor legale stipulate la art. 245 din Codul administrativ privind termenul de depunere a recursului.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. În acord cu alin. (2) din art. 246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate, ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă a statuat că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor

ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmers c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către recurentă este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție dispune:

Recursul depus de către Lilia Vasilevici se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh